

Poděkování a PF 2007 nejen domažlickým zvoníkům

Máme nebývalé možnosti zábavy: stovky televizních programů a rozhlasových stanic. Vůbec to neznamena, že tím je náš život bohatší. Dokonce ani snazší není! „Když je něčeho moc, tak je toho příliš,“ říkávalo se. Příliš mnoho máme rozptýlení a zábavy za každou cenu - že by to umožilo i osla. Život není jen „skvělý“ a „super“; má přece i jiné kvality, než kterými oslňuje „šoubyznys“: je i jemně nostalgický a tajemně poetický, má zvláštní hloubku, a když na to přijde, i osobní podmanivou naléhavost. Je hlubší, než si myslíme.

Nevím, jak jinak to říct než takhle, možná květnatě, až přemrštěně, a také trochu komplikovaně. Ale jak jinak, když právě takový je náš svět: trochu nepřehledný, komplikovaný a se sklonem k přemrštěnosti. A hodně povrchní! Zastírá to jeho prostou krásu a hloubku, a jeho poezii. Sotva si dnes pro ni nacházíme čas a příležitost. - I když...! Slyšet na Štědrý den před půlnocí z domažlické věže „Narodil se Kristus Pán“, zažít ty trubky, tu muziku, která není reprodukována, ale z muzikantského srdce - to člověka vrátí z uspěchaného a falešného kolotoče zpátky, ne do starých Domažlic, ale do těch starých snů, do dětsky naivních snů o idylickém pobývání mezi nebem a zemí, do těch dětsky naivních snů o tajemství života, které alespoň u mne zůstanou už navždy spjaty s těmi starými Domažlicemi, kde se o Vánocích odjakživa hrálo z věže, a když zvony zněly nad městem i nad krajinou, byl jejich souzvuk (to bude díky Zikmundovi) podmalován i temným duněním - asi též vlnové délky, na kterou je naladěno i svědomí; nejen nás lidí, ale snad i celé té naší krajiny, kde je nám dáno žít a kde je - také díky těm muzikantům a díky mladíkům, kteří si vyzvánění vzali v posledních letech na starost -, kde je díky tomu všemu, co umějí a dokáží, tak krásně, až to jednoho jímá, a tak opravdově, jako by právě v tom byla jakási filosofická moudrost. Až si člověk říká: Herdek, ty Domažlice a ten kraj kolem pro mě znamenají víc, než jsem si kdy myslel! Dávno už si říkám, že bych chtěl poděkovat těm našim domažlickým zvoníkům - a teď už prostě musím. Co dělají, znamená víc, než si myslí - i než si všichni myslíme. Nevím, kdy to bylo, kolikátého „léta Páně“ dostavěli domažlické věže. ale dívám se na ně s obdivem a cítím, že být v Domažlicích asi právě díky hradské a díky kostelním věžím „má něco do sebe“, nějaký hlubší smysl. Kéž by nás provázel do příštího roku, do příštího času.

Zdeněk Vyšehrad

K zamýšlení....

Poslední mše sv. v občanském roce je vždy nějak zvláštní. Samozřejmě každá mše sv. je především díkůvzdáním. Ale ona na Silvestra, kdy si člověk

promítne celý minulý rok, k tomu vánoční atmosféra, dny volna, rodinná pohoda.... Nějak intenzivněji by člověk chtěl poděkovat.

Kromě jiného to předpokládá i určité vnější podmínky.

Ale co se zvukovou kulisou z náměstí během bohoslužby? Plně respektuji, že si někteří lidé chtějí bouchnout aspoň na Silvestra. Plně respektuji silvestrovský rej o půlnoci. Ale nemáme i my katolíci právo být respektováni v době konání podvečerní bohoslužby?

Vše dobré v novém roce.

MUDr. Ivo Kadlec

Doba vánoční v Domažlicích

Dětská půlnoční mše svatá, noční vigílie, žehnání vína, které již zaplnilo celý stůl, žehnání maminkám a obnova manželských slibů (na snímku). Takto by se jen velmi zkratkovitě dala popsat vánoční doba v domažlické farnosti. Samozřejmě nesmíme zapomenout na krásně vyzdobené kostely, jesličky a skvělou Rybovu Českou mši vánoční v podání Čerchovanu.

(von)

Na začátku byl šicí stroj...

Víte, jak vznikaly oblečky andělíčků, hit letošního zahájení Tříkrálové sbírky? Farní listy byly přitom a tak přináší exkluzivní fotografii ze zákulisí. Jedná se skutečně o exkluzivní foto, protože žádná jiná média tuto pozoruhodnost ve farním sále nezaznamenala.